

Хлопчик "НЕ"

Олександр Виженко

- Здрастуй, серденько, мій друже!

Ти за казкой скучив?

- Дуже!

- То й чудово! Ну, сідай,

Швидше вуха розкривай!

В холодочку, у гаю,

Слухай казочку мою.

У великій, у родині,

У чарівній Україні,

Жив-був хлопчик Іван,

На прізвище Забіян.

Був Іванко веселенький,

І моторний, і жвавенький.

Всім цікавився хлопчина.

Що й казати – молодчина.

Де що діється – він там,

Ще й кричить: "Тарам-барам!"

А дорослі – ну, й сурйозні,

Йванку ходу не дають,

Непосидьком називають,

Звідусіль його женуть.

Тільки й чути:

"Що за хлопчик!

Як приборкати його?"

"Не кричи, не муляй очі!"

"Не роби того й сього!.."

"Сядь-сиди. Не лізь у грядку!.."

"Не чіпай, і не гризи!.."

"Не стрибай, – розсердиш татка,

То й заробиш жмут лози."

З часом Йвась перемінився.

Як повірити у це?

Хто б не звав його: "Іванчик!" –

Він казав: "Я хлопчик НЕ!"

Правда це чи побрехенька,

Ти, мій друже, сам суди.

Жвавий будь і веселенький,

І цікавість не губи!